

AKATALPA

Şubat 2015 - Sayı 182

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin KÖSE

Cihan OĞUZ

GÜNE YAĞMURDAN BAŞKA PENCERE YOK

-Müsebbibine, Zeynep Baki'ye,

Yazdır en acımasız olanı mevsimlerin, gölgeyi vuran ışık!
Bir koşucusundur artık önün sıra dizginsiz duvarsızlık hey!
Günün bir diyeceği varken akşama perdeler çekiliyken
Her dem geniş omuzları seven terli bir hayat kapıda
Birbirinin balkonunda insanlar, herkes kendine sürgün
Yorgun bir iskelet, gövdesiz dolaşmaktan

“Hiç bitmesin diye bazen hiç başlamayız...”
Serin bir yaz akşamı aya bakarken söylemiştik
Ve anlamıştık çok geçmeden niçin başlamak gerektiğini
Bir dönme dolabın en sevinçli yerinde şubat göğünde
Bizle sırça kelimelerle konuşan bir güneş vardı aramızda
Kapılar genişse girme, sonsuza darsa meyli
Diyen gizli bir aşka mühürlenmiştik

“O kadar uzun kaldın ki, korkarım, çekip gidecek şehir senden!”
Uzun sürmüş bir ait oluştan sonra demiştin bunu da...
Sadece şehir değil benden koca bir hayat gitti
Ürkek adımlarıyla gelen yaz gitti, yazı gitti, sen gittin...
Yetti geceyi kuşatan boşluğun ağrısı kalbime
Sigaranın gitgide seyrelip gevşeyen külü gibi
Dumanında hayalini kurduğumuz bir gelecekti, haklısın:
“Hafifçe dokunurse biri, sanki eksileceğiz hayattan...”

Değişir eski yaraların yeri, gelecek zamanlarda
Ne kalırsa geriye yıllara yenik bir aşktan?
Unutulmuş bir anıdan, yazıldıkça kendini silen bir şiiirden?
Tüm bunlardan geriye işte... Ne kalırsa...
O kaldı, her kaybın ardından yeniden bulduğumuz
Aşk biraz da eksilerek yaşamak değil mi bulduklarımızdan?

Güzdür en uslanmaz çiçeği mevsimlerin
Şimdi, en uzun geceden bile daha uzun boylu bir serserilik düşün
Sil aklından hatırasız şehirlerin verilmiş sözlerini...

Biliyorsun aslında hepimiz geçip giden zamanda
Bastırılmış acılarımız hayatın...

BELDETUN MEYYİTE

Apartmanlar ölümlere göre değil
Cenaze taşınırken merdivenlere sığmıyor ruhun telâş

Ne kadar öleceğimizi bilmiyoruz
Hangi duada tökezleyeceğini imamın

Berzahtaki kronometre nerede ötecek
Hangi melek torpil geçer günahlara

Biz toptan gebermişiz haberimiz yok
Canlı yayın muhabirinde son dakika şaşkınlığı

Allah'ın sol yumruğu ne vakit iner
Hangi kroşede yıkılacak kâinat

Suriyeli dilenciler kırmızı ışıkta cam silerken niye şükreder
Kerbela niçin hep Kerbela'dır kıpkırmızı?

İntihar bir devrik cümle
Cümle âleme karşı son lakırtı

Ağır bir küfür gibi ölüm, incitiyor geride kalanları
Sevap oluyor o boşlukta aşk

Aklında bin şeytanlık, kalıyorsun ortasında mezarlığın
Ne sağında uslu bir sela sesi, ne cehennemlik bir kıpırtı
solunda

Adnan Akdağ, Ertan Alp, Mithat Aslan, Sevil Avşar, Mithat Aslan, Sevil Avşar, Ümit Bademkiran, Alper Beşe, C. Tanju Buçak, Ahmet Çakmak, Ünsal Çankaya, M. Güner Demiray, Rasim Demirtaş, Necla Develi, Sema Enci, Altay Ömer Erdoğan, Özgün Ergen, Seda Eriş, Osman Serhat Erkekli, Ozan Genç, Nihan Işiker, Korkut Kabapalamut, Aytekin Karaçoban, Hande Karataş, Elif Karık, Emin Kaya, Nevzat Konşer, Hüseyin Köse, Cihan Oğuz, Mustafa Oğuz, İbrahim Oluklu, Serkan Özer, Recep Özkan, Hüseyin Peker, Tamer Sağır, Cihannur Selenga, İdris Sezgin, Şerif Temurtaş, Kaan Turhan, Neslihan Yalman, İrfan Yıldız, Erol Yılmaz.

AĞBİME SÖZ SÖYLETMEM

Ozan GENÇ

Necdet Balkabağı ağbim öleli beş yıl olmuş! Benim bengi ağbim, iyi ağbim...

Süremgösterire bakıyorum da, sürem ne denli çabuk geçmiş!

Şimdi kimi hıyarlar ağbimin benim şiirim öneminin belirtimleyen yazıları beni tanıdığı için ve birlikte çok kafayı çekmiş olduğumuz için yazdığını söyleyecekler: Valla billa hiç de öyle değil. Bi kez ilk bi kaç yazıyı beni tanımadan yazmıştı. Bir gün büyük ozan Efe Ortadanterk ile içiyoruz, ben de bu değerli ağbime saygıda kusur etmiyorum, hatta hesabı bile ben ödedim, o sıralar ekme alacak parası yok, neyse, dedi "Necdet'e senden söz ettim, çok duygulandı, onu bir gör". Ne rastlantı, ben de o sıralar şiir eleştirmenlerinden söz eden bir denemeye başlamıştım, Necdet ağbimi bi gördüm ama ne görüş, tam görüş... Necdet ağbimin hoşuna gitmiş, daha tanışmadan, ödülüm üç yazı oldu: Nesnel mi nesnel, benim şiirim öneminin altını fosforlu kalemle belirtimleyen üç yazı. Sağol ağbi, anın önünde saygı ile eğiliyorum. Şimdi bile gözlerimin önüne geliyor o saygın yüzün demeyeceğim, yüzün ne ne önemi var ki, üçer ay cebimde gezdirdiğim o yazılar gözlerimin önüne geliyor. Dizgi yanlışlarına denli ezberlemiştim...

Sonra tanışmıştık. İlk kez bir içkievinde buluşmuş, içmiştik. O ara o yazıların etkisi sürüyor, genç kuşağın önemli ozanları arasında sayılıyorum, daha en önemlisi olduğumu anlamamış hıyarlar. Dün gibi usumda, Necdet ağbim üç beş devirdi ama cin gibi, bense ilk kadehte esrik... Neyse, dördüncüden sonra o da peltekleşti de potlarım güme gitmeye başladı. Büyük adamın esrikliği de büyük oluyor.

"Ulan" dedi, peltek peltek, "Orhan Veli takımını ortaya çıkartan Nurullah Ataç'tır. Ama onlar ne yaptılar?"

"Ne yaptılar ağbi?"

"Dövdüler ulan... Dövdüler... Evire çevire dövdüler adamı. Korkarım siz de bir gün aynısını bana yaparsınız!"

Nasıl duygulandım, nasıl duygulandım, kalktım kutsal yanaklarından öptüm, sonra da oturup ağlamaya başladım. Duygusallık iyi şey değil, içiriyor. O içti, ben içtim, birlikte içtik, sonra da birlikte... İçkievinin önündeki kaldırımlara... Böyle tatlı tatlı ne anılarımız var ağbimle...

Nurullah Ataç konusunu açmasak iyiydi - söz aramızda tek satırını da okumuş değilim - Necdet Ağbimle ilgili bir başka anımda yine geçer, ama bu biraz yürek sızlatan türden...

Bir gün, yine içiyoruz, Necdet Ağbim sözü ikide bir bir ozana getiriyor. Uzun saçlı, balkonlu türünden bir ozan. Bir törende uzaktan görmüş. İkide bir onunla tanıştırmamı istiyor, adresini, telefonunu istiyor. Aslında benim tanıştırmama ne gerek, gitse kendi tanışsa, hatun zaten göstergeleri açık, bekliyor. Hele de ozansa, karşısındaki de Necdet Ağbimse... Ancak bunlar eski adamlar, arada illa biri

olacak. Bense hatuna bozukum o sıralar, bir gece... Neyse anlatmayayım, özele girer. Hatunla limoni olduğumuz için yapamıyorum, yoksa tanıştırdım n'olacak. Ama tanıştırdım, ağbim başlayacak onu cilalamaya, ne yalan söyleyim, gelmiyor işime. Adam büyük adam, yüreğini kırmak istemiyorum. Sevinin gözü kördür derler, sevi koca adamı azdırıyor. Bir ara "Arkadaş arkadaşın pezevengidir" demez mi.

Demese iyiydi, abim ne halt etse başım gözüm üstüne ama başımızda da kasaba delikanlılığı var, o söz ağıma gitti. "İyi" dedim, çıktık bir taksiye bindik. Bir yapının önünde durdurdum. Üçüncü katta ışık yanan bir daireyi gösterdim. "İşte orada oturuyor" dedim, o kapıya yönelirken ben taksiye binip savuştum. Sonrasını başkalarından duydum. Ben de göstere göstere adama iyiden iyiye belalı birinin evini göstermişim. Necdet ağbim kapıya dayanınca...

Necdet Ağbim, bir hafta, bir gözü mor, beni aradı durdu. Ne yalan söyleyim, ben de bu işten olacak yazınsal yitiklerimi ölçüp epey pişman oldum. Bir gün Balıkpazarı'nda burun buruna geldik. Şimdi bi tane patlatsa ne yaparım diye düşünüyorum. Birden sert bakışları yumuşayıverdi değerli ağbimin, acı gülüş eşliğinde:

"Biliyordum ulan o haltı yiyeceğini. Aynısını Orhan Veli Nurullah Ataç'a yapmış. Rastgele bir ev gösterip..." deyiverdi.

"Aman ağbi estağfurullah, sen Nurullah Ataç'tan da büyüksün ama ben Orhan Veli kadar büyük değilim ki, alçakgönüllü bir genç ozanım..."

"Nurullah Ataç'tan büyüksün demen iyi geldi ulan. Oturalım bir yerde" dedi benim bağışlayıcı, bengi ağbim.

Oturduk içtik. Her kezinde dördüncü kadehten sonra esriyen güzel ağbim, o gün tek kadehte suları koyverdi. Hep daha ilk kadehle uçuşa geçen bense, beşi buldum esriyemedim.

Bengi ağbim, adam gibi adam ağbim, ikide bir:

"Bi daha söyle Nurullah'tan büyüğüm değil mi?"

"Büyüksün ağbi"

"Gel seni beni öpem" diyor, uzanıyor, ağbimin büyüklüğü başım gözüm üstüne (kuşkunuz mu var ulan hıyarlar) ama esrik ağzın kokusu göz ardı olabilese...

Ağbim içtikçe açıldı, neler anlatmadı ki... Aramızda söylenmiş büyük ozan ağbilerimizin öyle şeylerini anlattı ki, burada anlatacak değilim elbette. İçtikçe de daha derinlere indi, epey derinlere indi, bayağı derinlere indi... Neyse, ikimiz dışında tüm yazın dünyasının puşt olduğuna dair anlaştık, gecemiz ortak bir paydada bitti, değerli ağbimi özenle evine taşımak zorunda kaldım. Söz aramızda, eşi de böyle bir ağbiye uygun sayılmaz, bana karşıt karşıt baktı durdu, sanki değerli ağbimi içkiye ayartan benim. (Sonradan öğrendim, içkievi söyleşilerimize dadanmış hıyarın biri, meğer kadıncağıza konuştuğumuz özellikleri taşıyıp duruyormuş, beni de ağbimin, tövbe tövbe, başka konularda da ayartıcısı sanıyormuş, kızgınlığı bundanmış...)

İRÖNİ TARLASINDA JACK KEROUAC OLMAK

“İlginin asıl odağı bakış içinde bakıştır.”
(Jack Kerouac’ın *Şiir Yazma Kılavuzu*, 15. Madde)

bu toplumun cazı az!
herkese kış olan uzaklık, bize yaz!
suyun dilinden konuş biraz!

batalıklar unuttukandır ya, sözlüklere batmış anlardan,
derinliğe çalış akşamüstlerinde, sırtına güneşli ararak,
resimden manzarayı çalarak sıyrılı ayrıntılardan,
kurtul içindeki tuzlu korkudan belleklere akarak.

yol yolda bulur bilgisini, uçurum kendi kıyısında,
karavana kavramlar deltasında aşk bekler saatini,
susuzluk da uykusuzluk gibidir nehir yataklarına,
uyku içer gibi tutmadık mı şehir ışıklarının nöbetini?
bir gölge eksik, iki el fazla bilgelik yeter de artar
bu hummalı çağ deli(li)ğine ve sahibine!

acemi bir ilgisizlikle dokunulanın adresi tenlerde,
sen olmayı aklının ucuna getirmeyen benlerde,
kalanlarda değil, arkasına bakmadan gidenlerde,
sınırsızlığı okunuyor hayata geç, ölüme erken tutkuların,
yılların da, yolların da boynuna tasma geçiremezsin,
ama bir şarkı, yıldı farkıdır bütün büyülü oyunların,
unuttuklarını unut, unutmak ne kadar yakışır sana,
aynalar şaşı bakar taşralı yalnızlığına.

teselli, şairin bakımsız avlusudur sümbüller açan,
yitirmekten korkmuyorsan kazanırsın ya dünyayı,
yine de ne etse dünya, seni kazanamaz ama,
cüssen kadar bir çukur kazarsın sevgili toprağa,
işte budur senin saf ve bereketli hakikatın!

ey dünya gözünün çilingiri, ey gösteriş toplumu,
avuçlarımızdaki zaman, bakışlarımızdaki zincir,
kara noktalar var hapishanemizin duvarlarında,
dışardaki büyük çoğunluğun virgül sandığı,
azınlığımız, varlığımızın biricik temelidir,
susuyorsak sıradan bir şey söylememek içindir..

Herkes sanıyor ki ben hep Necdet Ağbimden çöplendim,
hep destek gördüm, hep aldım... Hiç de öyle değil. Benim de
ona az mı katkım oldu? Örneğin, Necdet Ağbim, herkes
biliyor ki, en az beş altı şiir ödülünde jüri üyesi. Her ödüle en
az beş yüz ozan katılıyor. Necdet ağbim, nerede oturacak da,
okuyacak da onca kitabı, sonra seçecek de... İçkievinde
içerken ya da telefonla soruyor, her ödül öncesi,
“Ozan’cığım, kime verelim?”. “Şuna” diyorum, ona veriyor
oyunu. Hiç de boş çıkmadı, neden dersiniz, herkes Necdet
ağbimin ağzına (yani ayırında olmadan benim ağzıma)
bakıyor, kim dersek, o oluyor... Bu işler, nesnel işler.

Saklayacak değilim, Necdet Ağbim, “Ozan’cığım kime?”
diye her sorduğunda, ilk yanıtım hep “Elbette bana!”
oluyordu, ama o her kezinde “Diyor ki daha. Vakit var daha”
diye bilmem kiminmiş, bir dizıyla yanıt veriyor, gırtlığımı
sıkıp benden başka bir ad alıyordu. Doğrusu başka bir ozan
adı vermek konusunda da hep zorlanmışımdır bu nankörler
dünyasında! Ödül alan kimilerine bakarsanız, ne denli haklı
olduğumu da anlarsınız.

Sonunda dayanamadım, “Ağbi ölüp gidecen, ver artık
bana da bir ödül” dedim.

Siz söyleyin, baştan sona haklı değil miyim? Vay sen
misin öyle diyen, zaten ölümle köşe kapmaca
durumundaymış, anımsatmak zorunda mıymışım... Gerçek
acıdır, ne yapalım. Sonuçta hepimiz öleceğiz. Neymiş, bana
ödül verirse nesnellik tartışması yaparmış kimi hıyarlar.
Sanki o hatuna ödül verince nesnel oldu. (Dahası daha kötü,
o hatun da ona verdiği, ama ağbimin alamadığı
dedikodusuyla ortalıkta gezindi durdu).

İçimde derin acıdır, benim şiirdeki yerimi fosforlu
kalemle belirtimleyen Necdet Ağbim’in elinden bir ödül
alamamış olmak, onun da belirtimlemesini berkitememiş
olması...

Ah ağbim, bengi ağbim, öksüz bıraktın gittin bizi. Ölecek
ne vardı, acelen neydi, daha çok işimize yarayacaktın, çok...

Çıktı!

Ruh Gibi

Şiir

Tahir Abacı

İkaros Yayınları, İstanbul, Kasım 2014, 80 s

Korkut KABAPALAMUT

ÜÇ KISA YASLI ŞİİR

I
Şiire gerek yoktur bazen
Düşüncededir uyum ve ses.
Gözlerini kapasan bile görürsün
O yaldızlı hırçın kuşları.

II
1995, Kurtuluş
Gözlerin neşeyle taşmış
Gülüyor ve soruyor
Nereye götürür bu adımlar?

Yazın en sıcak günü
Elimizde kâğıtlar
Güneş yanıyor güneş yanıyor!

Daha az gerçek değildir hiçbir şeyden
Düşlerin bu kavuran yağmuru.

III
Bir çiçek yolluyorum sana
Kötü bir şiirin en güzel dizesi
Onu açıklıyorum sana
Gündüzleri bir Yunus gibi.

Şerif TEMURTAŞ

HAYATA TUTUŞAN ALAZ

sen niyetine giydim
geceyi üstüme

durdum kapında
koca dağları aşip gelen bahar
buram buram aşk koksan

hasıl biçtim
sessiz yalnızlığına kuzuların
süt kokusu her yanı sayanın

gölgesinde bir ağacın
öğle vakti
ayran içtim katmer yedim
açtım çocukluğumun sofrasını

uçak geçti gecenin içinden
baktım göğe
sevindi çocukluğum

patikadan geçti karıncalar
çalıkuşu uçtu usulca
yalnızlığına karanlığın

düştüm kör kavgalara
fiğ tarlasında
yuvalanmış tarla kuşları
kim gitse bulanır şiddetine öfkenin

Şubat 2014

Ahmet ÇAKMAK

DAĞ

dağ dağdan çetin değil, görkemli hiç

ormandır kimine dağ
deniz olan da var
çöldür kimine dağ

ruhu dağlara asılı
kokusu hep aynı yoksulun
kini bilenmeli kendi dağında
çukurda kalsın diyenlere inat

herkesin bir dağı vardır ona deniz görünür

yürüyün ay bizi görsün diye dağa çıkalım

Tatavla, 13 Ocak 2014

Tamer SAĞIR

DÜZENİ BEN KURMADIM

Buradan gitmenin vakti geldi, inanıp bir öteki benliğe
Mesele âşık olmak biliyoruz, yine de bize verdiğiniz çayları
içmedik.

“Beni tanısanız çok severdiniz” diye yazıp gitmek var
aklımda

Çünkü bütün gerekçelerinden sıyrıp sevmişim seni
Terliklerimi giyip, annemden bir aferin almak ister gibi
baktım hep sana.

Aşkta saflık oyunu, günahı bir sen gerçeği, inanılmaz.
Sevimsiz bir gerekçe buluyorum ayrılığa, nasıl gitmek
istedikse...
Sarılıp bir suya, günden güne gerçekliğe, oyuna, ki oyun
sarsılmaz
Bunu defalarca söyledim sana, aşkta oyun olmaz.

Kendimi tamamen kaybetmeye geldim, bir ağız hep açık
kaldı
Bir hayret, hep hayret olarak kalmaya razıydı, ağzını kapa.
Öteledim günahımı üstümden, çaresizliğe ilaç gibi geldi
sabahlar
Sen beni burada böyle bırak, beni, senin anlamadığın
yerlerimden vururlar

Onların varlığı bu, onların hepliği birini hiçe döndürdükçe
Benim içim az, benim için kıt ama benim içim çok olurdu
seni sevdiğçe
Sence birini çok sevmek bu aptal dünyada çok mu aptalca?
Gözden uzak olanın gönülden de uzak olması yarıyor
şeytanın işine.

Demeli ki ben seni bir melek gibi sevmişim, bana biraz
büyük bir gömlek.
Tılsımlı bir rüya giydiğim, beni içimden vuran bir gerilla
Öte bir ben ummadım, bulaştım beni unuttuğun bu köhne
dünyaya.

MISTER (NO) SIMPLE

(Lord Londra'ya...)

Bastıracaksın!..

uyardı bir ses

etrafa kör lenslerle bakacaksın
çocuk gözlerini çıkarıp
atmacaya benzeyen serçe
kanatları kuş tüyü yastıkta
şişmiş kediyle yatacaksın
rüyada delirmemek lütfuyla
nice filmde oynamıştın sen
derisini kâğıt gibi yırtan gencin
can simidi sandığı bataklık aşkta

bütün saat kulelerini yıkacaksın
Lady İzmir ölecek tutkuyla

Bastıracaksın!..

gürledi bir ses

tik tok heyecan unut o tecrübeyi

Sahtekâr

saplan billur kalbe

Alper BEŞE

MUŞTA

dördüz yıldız çakımı kan ter içinde
çıtırtılı bir sis çöküyor alınma
kanayan gözlerimi kısıkanıyor
kamaşmaktan dökülen dişlerim

pervaneler başımın üstünde güreşte
söküklerim irinli berelerim birer imale
şeddeli yaralarım
mavi tütünler bastım sessiz ve sert
ant ateşin ve külün efendisine
alfabe yüzümden döküldü sönmüş denize
gövdem pelte dilim peltek

boğazıma oturmuş yılgın bir hınç
yağmuru muştulayan çanlar çalıyor
davullar al siyah tokmaklara teslim
eriyor ezinçle burnum
genzimden taşıyor iğde rakısı

Sunu

kuşların uçmayı balıkların yüzmeyi
suyun akmayı öğrendiği ülkenden geçtim
izini sürdürdüm karabasanların
at bindim korku steplerinde
düştüüm uyananlar şaşırıldı

1000+1 SORU

121

Ne zaman anlamsız olmaya başlar da
yaşama bir anlam vermeye çalışırız?

122

Hasat perisi, çıkar başını toprağın bereketinden.
Söyle, neden V harfiyle başlamaz
vadiler bütün dillerde?

123

Umut bir banka mı
yatırımlarımızı faizsiz geri veren?

124

Sabır kiralamaya kalksa başkaldırının evini
kaç zamanlık kirayı peşin vermelidir,
kimden kefil olmasını bekler?

125

Kaç dilim sevinç düşer mahpusun payına
parmaklıkların böldüğü uzaydan
cezanın sistem düğümü sıkarken
insanın ilkbahar sürgünlerini?

126

Nerede başlar ağır geliş,
nerede biter sonsuz yokuş,
nereye gider engin duruş,
nereden gelir altın susuş
yazıdaki zamanın ölçüsünde?

127

Boğazın sularındaki ayyaş kayık,
evsiz, ipsiz, aylak...
Rimbaud seni gördü mü
Sarhoş Gemi'sini yazmadan önce?

Sevil AVŞAR

ÖZLEM

Rüzgâr saklayan kanattı
Uyurken suların geceyi dinlemesi
Karanlıklara inat bir ışık yıldızlardan
Duyulmamış çağrışımlar yükleyip imalara
İnsandan insana akan bir cümle
Yalın bir cümle olmaktı süslemeden gerçeği

Sonuna kadar direnen akşamıdı pişmanlıklara
Dokunmuş ve dokunulmuş bir anlam
Adı bilinmeyen ülkelerden çiçekler taşımak
Uzaklardan kendine dönebilmektir ince sızıyla

Soyundu önce ürpertiyle bütün acıtanları
Sonra kanatlarını kocaman açtı
İçinde hep ufkun ötesine geçebilme isteği

Ödüllü ve Jüri Üyesi Şairin Şapkasından Çıkan Tavşan EDEBİYAT YARIŞTIRMALARININ MANİFESTOSU EKSİKTİ!

Kaan TURHAN

kolhozlarda (kolektif tarımla uğraşan birlik) ve solhozlarda (tarım sanayini gerçekleştiren fabrikalar)

Sosyalist kültürün, ödülleri sürekli işler tuttuğundan ve kolhozlarda (kolektif tarım birliği) ve solhozlarda (tarım sanayi fabrikaları) çalışanların, bu ödüllerle onurlandırıldığından söz etmiş, Veysel Çolak. Gerçek Edebiyat sitesinde: “*Şiir Ödülleri İçin Manifesto*” yazısının başlığını görünce: “*manifestosu olmayan tek şey ödüllerdi, o da oldu ya!*” dedim içimden. Başta, bu “manifesto” çabasına, yanıt vermeyi düşünmüştüm. Lakin yazmadım. Sonrasında, insanbu sitesi şiir sunağında, ödüllerini savunan ve bunun için “*şartname*”/“*manifesto*” yazan Çolak’ın şiirine yer verildiğini görünce, yazmak şart oldu!

Çolak, kapitalizmde, ödüllerin parayla belirlendiğini ve dolayısıyla ödüllerin kirlendiğini ifade etmiş yazısında. Şiirin evrensel değerlerinin de aranmaz olduğundan dem vurmuş. Sanki çevresindeki, “*antikapitalist*”ler karıştını yaparmışçasına.

Fabrikada çalışan işçinin, tarım işçilerinin ödülleriyle (aslında çalışmaya yönelik pekiştiricilerle), edebiyat ödülleri bir arada anmak; hem işçiye hem de edebiyata saygısızlıktır. Edebiyata saygısızlıktır, çünkü biricik olan yarıştırlamaz, ödüllendirilemez. Öte taraftan işçi, daha iyi çalışma koşullarına, emeğinin pekiştirilip sömürülmediği düzende ancak ödüllendirilmiş olur. Yoksa çalışmaya teşvik minvalinde ödülün, köleleştirilenin pekiştiricisi olmaktan kurtulamaz.

Şiir yarışırma, öykü yarışırma üzerine; başta Cengiz Gündoğdu ve Taylan Kara olmak üzere, sürekli yazıyoruz ve yazınsal açıdan ödül mekanizmalarının yanlışlığından öte, doğumsal anomali taşıdığını ifade ediyoruz. Lakin şiir, şairiyle, öykü, öykücüsüyle, roman, romancısıyla: biriciktir, tektir, sanatsal eserlerin üretimi ve halka ulaştırılması açısından özgünlük taşıy ve hiçbir eser, bir diğerdinden önce ya da sonra gelemez. Verilen emek, sökün eden bilgi birikimi, düşünsel bağlar, estetik değer, herkesin farklılığını taşıy ve esere yansıyan “*tek*” olma özelliğini de eserin üzerine örter.

Çolak’ın manifestosuna ilişkin söz söylemeden önce; seçici kurul ve ödüllü şair, ödüksüz şair üzerine bir şeyler söylemek gerekiyor.

Daha önce de yazımda belirttiğim gibi, edebiyata akbaba gibi çökmüş olan isimler; edebiyatı piyasalaştırıp, kendilerince bir ödül alıp verme dişlileri kurmuşlardır. Tekel konumundadırlar. Her yerde onların isimleri geçer. Kapitalizmin başat kurum ve kuruluşları olan bankalardan ve banka yayınevlerinden aldıkları reklamlarla dergicilik yaparlar ve edebi nitelik yoksunu karalamaları, şairimsileri bize dayatırlar. Bir önceki yazım “*Şiir yarışırma üzerine / Edebiyat piyasasının ödüllüleri*” üzerine, tartışmak istediğim, ödüllü şair ve jüri üyesi, tartışmayı kabul etmedi, yorum yapmaktan kaçındı. Bir başka ödüllü şair, katıldığı yerel bir televizyon kanalında: “*Bazı arkadaşlar, ödüllere karşı çıkıyor. Ama...*” dedi ve ekledi: “*İnsan yazdığını sergilemek istiyor. Ödüller şairin vitrinidir.*” Bir işportacı şairlik deyimi en çok da bu “*vitrin*” şairlerine yakışacaktır. Bir de yenilerde, şiir sergileri

oluyormuş. Karpuz sergisi gördük de, şiir sergisi nasıl olur bilinmez. Yarıştırmaların yanı sıra sergilemeler de “*moda*” oldu. Vay şiirin başına gelenler... Bir de bu şairimsiler, zorla bizi yoksaymaktalar. İnsan inandığı, savunduğu şeyi savunur ya da karşı tarafın haklı olduğu tarafları, eleştirilecek boyutlarını eleştirir. Ama ödüllü şairler, maalesef ki, bundan kaçınıyorlar. Tartışma ortamına girmek istemiyorlar. Söz söyleyen de ancak ödüllerini, şairin “*vitrin*”i olarak nitelendirebiliyor. Daha ötesi yok. Anlaşılamayan, yadırganan durum da tam bu. Gereğe nedir? Şiir yarışırma, öykü yarışırma, roman yarışırma, savunuluyorsa; neden savunulani açıklamaktan kaçır insan? Kurdukları küçük dünya sarsılacak, jürilikten elde edecekleri paralardan mahrum kalacaklar. Yüzlerce kitabı, dosyayı değerlendirmek için meyhanede harcayacakları paralar eksilecek. Yanlışsa, gerekçelerle birlikte savununuzu, eleştirilerinizi yazın. Yazın da şu edebiyatta yarışırma nasıl oluyor, nereden kaynaklanıyor anlayalım. Lakin sakın bir şair/yazar üzerinden düzenlenen yarışmaların, o şairi/yazarı yaşatmak için düzenlenmekte olduğu gerekçesini anlatmayın. O şair/yazar üzerine, kitap yazın, eleştiri derlemesi yapın, o şair/yazar üzerinden “*prim*” yapmayın yeter ki! Orhan Kemal adına düzenlenen roman ödülündeki gibi, hiçbir nitelik barındırmayan, okunmamış ve de Orhan Kemal’in toplumsal anlayışıyla bağdaşmayan bir romana verilmesi örneğindeki gibi!

Seçici kurul konusu da baştan ayağa sorunlar yumağıdır. Kim hangi yetkinlikle/yetkiyle/yetkeyle, hangi estetik ölçütle, hangi birikimle, kimi seçiyor, anlaşılacak bir durum değil? Onlara bu sorumsuzluğu, bu eser yarışırma keyfiyetini kim veriyor ya da bu kimseler neden hadlerini bilmiyor?

Gelelim Veysel Çolak’ın, geliştirilmek üzere üzerine kafa yorduğu “*manifesto*” çabasına. Ancak ödüllere karşı tutumundan ötürü, baştan şunu belirtmeliyim. Edebi eserleri yarıştırmak baştan sakattır. Edebi eserin yarışması, sergisi olmayacağı gibi, edebi eserlerin yarıştırlması üzerine şartname de olamaz. Çünkü anlayış baştan sakattır. Kaldı ki sanat eserinin biricikliği, teklifi temeline karşı bir tutumdur. Bu çerçevede değerlendirmelerini okumanızı rica ederim.

Madde 1. “*Seçici kurul üyesi yarışmaya katılan her kitabı ve dosyayı derinliğine incelemeli ve rapor etmelidir. Seçici kurul üyeleri, bunu kabul eden kişiler arasından seçilmelidir.*”

Madde 1’e yanıt: Seçici kurul, yarışmaya katılan her eseri, derinliğine inceleyemez. Jüri üyelerinin, başka hiçbir şey okumaması, sürekli, yüzlerce belki binlerce şiirlere, dosyalara çalışıp rapor oluşturması gerekmektedir. Belli başlı “*edebiyat piyasası*”nın oligarkları bunu yapacak ruh yapısına sahip değillerdir.

Madde 2. “*Yarışmalara farklı şiir anlayışlarında olan şairlerin katılacağı düşünülerek; jüri üyelerinin dağılımı da bu anlayışları temsil eder nitelikte olmalıdır. Aynı anlayıştaki kişiler, tartışmadan bir şiirde buluşabilir, dışarıda kalan birçok şiire haksızlık yapabilir. Ülke şiiri korumak, şiir kanallarına set koymamak için, bu duruma dikkat edilmelidir.*”

Madde 2’ye yanıt: hangi anlayışa kimi koyacağız? Enver Ercan’ı nereye koyacaksınız? Toplumsal gerçekçi şiir anlayışı diye, kardeşine ödül veren yarışmanın jürisinde bulunan Ataol Behramoğlu’nu mu koyacaksınız? Her şeyin, her yarışmanın jürisi Doğan Hızlan’ı hangi anlayışa sığdıracaksınız? Baştan beridir söylediğim gibi, kişiler dâhil olmak üzere baştan ayağa sakat bir anlayış.

Madde 3. “*Her seçici kurul üyesi isabetli bir seçim yaparak, öncelikle kendini ödüllendirmelidir.*”

Madde 3'e yanıt: Edebiyatı “piyasalaştırın”larla, ne derece isabetli seçim yapılabilir? Örneklerini sürekli yazıyoruz.

Madde 4. “Gene her jüri üyesi yapacağı doğru seçimle, adına ödül konulan kişi (şair) ve kurumu onurlandırabilmelidir.”

Madde 4'e yanıt: Adına ödül konan kişi (yazar/şair) onurlanmaz, Hamdi Koç'a verilen ödülle, Orhan Kemal onurlanmamıştır. Yunus Nadi, dağıtılan ödüllerle onurlanmıyor. Adını kullanan jüriler her yerde görünmenin tatminini yaşıyor. Bu açıdan, jüriler, kurum ya da kişileri onurlandırmayı değil, kendi tatmin dereceleri kadar değerlendirme yapmayı düşünürler.

Madde 5. “Bunların sonucunda gerçekte hak eden şairi belirlemiş ve onurlandırmış olacaktır. Seçici kurul üyeleri bu bilinçte olmalı ve bu tutarlılığı gösterebilmelidir.”

Madde 5'e yanıt: eğer her yarışma için biricikliği gözetmiyorsanız, ki bu artık açıkça ortadadır, hangi tutarlılıkla hangi bilinçle davrandığımızı sormak isterim? Hak eden şair/yazar, eğer yarışmayı duyamayacak kadar yarışmadan uzaktaysa, ilanını yayımlandığı dergiyi, gazeteyi okumuyorsa; o şair/yazar, şair ya da yazar değil midir? Sadece yarışmalarla mı şair seçiyorsunuz?

Madde 6. “Bir şiir seçilirken içeriğin evrenselliğine bakılmalı; imge anlayışı, biçim, biçem, sözcük ve dizelerin kurgusu, esin kaynağı, ses, armoni, gelenekle ilişkilene ve getirilen yenilikler şiirde aranmalı ve ölçüt olarak kullanılmalı. Değerlendirme, şiir sanatının bu vazgeçilmez öğelerine yaslandırılmalıdır.”

Madde 6'ya yanıt: Tüm ölçütler güzel, açık peki ya, sanat eserinin “tek” olması, benzerinin olmayışı, biricikliği, özgünlüğü? Kısaca yarıştılamayacağı?

Madde 7. “Seçici kurul üyeleri, bir şiiri neden seçtiklerini açıkça yazmalı ve ölçütlerini belirtmelidir. Bu raporunu yayımlayarak sorumluluk almali; hesap verebilmelidir.”

Madde 7'ye yanıt: Bir şiiri diğerlerinden ayıran ne olabilir? Madde 6'da belirlenen ölçütler, diyelim ki; üç şiirde de var. Kurgu, metaforlar olağanüstü, her üçünde de. Pekiyi biz hangi şiiri, şiir kabul edeceğiz? Ya da hangi şiir daha şiir olacak? Diğer jüri üyesi arkadaşlara danıştık diyelim. Onlara mı bırakacağız kararı? Seçtiğimiz şiirden daha “iyi” şiir varsa ve onu elersek, nasıl hesabını vereceğiz? Peki, bir şiiri, diğer bir şiirden “daha iyi” yapan nedir? Buradaki “iyi” nedir?

Madde 8. “Bir şiiri değerlendirmede öznellik belirleyici olamaz. Öznellik denilen şey, o kişinin ideolojisi, estetik anlayışı (varsa), şiir sanatına ilişkin bilgisinin diyalektik toplamıdır. Seçilen, beğenilen şiir (sanat yapıtı); seçen kişiyi yansıtır, ona ayna olur. Öznellik, toplum ve kültürel yapıdan yalıttık değildir.”

Madde 8'e yanıt: Eş dost, akraba kayırmalarının ortada olduğu birçok ödüllü edebiyat yarışmaları varken ve öznellik bu denli göz önündeyken öznel seçimi/beğeniyi nasıl eleyeceğiz? Ödüller, paraya gereksinimi olan şaire/yazara, para vermenin aracısı olarak anılıyorken, yarıştırmalar! Kime neyin hesabını vereceğiz? (Ki bunu yarışmayla değil, jüri üyeliği parasını almadan, o parayı doğrudan şaire/yazara verebilirsiniz.)

Madde 9. “Bir seçici kurul üyesi, bütün bunları yapabilmek için sınırlı sayıda şiir yarışmasında jüri görevi almalıdır.”

Madde 9'a yanıt: Böyle bir “fedakârlıkta” bulunabilecek bir jüri üyesi varsa, beri gelsin.

Madde 10. “Hiçbir şiir yarışması herhangi bir şaire, kuruma çalışmamalı; şiiri ve şiirin geleceğini gözetmelidir.”

Madde 10'a yanıt: Şiiri ve şiirin geleceğini gözeteceksek, şu yarıştırmaya işine toptan karşı çıkış manifestosu yazsak!

Madde 11. “Şiir ödüllerinde, kesinlikle katılım koşulu aranmalıdır. Şairin, şairin izniyle yayınevlerinin katılmadığı hiçbir kitap değerlendirmeye alınmaz, alınmamalıdır. Çünkü katılım koşulu olmayan şiir ödüllerinde iğrenç manipülasyonlar olmaktadır. Ödül verilecek kişi önceden bellidir. Seçici kurul denilen birkaç kişinin, yıl içerisinde yayımlanan kitapların çoğunu bilmeden / okumadan ödül vermekten çekinmezler.* Böyle olmasına karşın onca şairin kitaplarını okumuş gibi bir hava yaratırlar; hiç hakları olmadığı halde, bilmedikleri onca güzel şiiri değersizleştirirler. Kapitalizmin en iğrenç yöntemiyle, bir reklam anlayışıyla yapılar bunu.”

Madde 11'e yanıt: “Bilmedikleri onca güzel şiiri değersizleştirirler”, sadece, katılımı yürütülen yarıştırmalara mı özgüdür? Ya yarıştırmaya katılmayan, onca güzel şiir? Baştan sona kadar, madde 11, yanlışlarla doludur. Bu maddenin, Cemal Süreya Şiir Ödülleri üzerine yazıldığı açıktır. Bu madde, Seyyit Nezir gibi çalışkan birine, güçlü bir kaleme saldıranın, onu ve Üvercinka dergisini, Cemal Süreya Kültür Sanat Derneği'ni “manipüle” etmenin sonucudur. Bunları yazarken, derneğin Cemal Süreya ismiyle şiir ödülü düzenlemesini olumladığım, onayladığım düşünülmesin. O da yanlış ve haksızdır. Şiirlerini para verip yayımlatan (ki parasız şiir kitabı basan yayınevi yoktur) şairlerin kitaplarıyla nereye varılabilecektir? Eğer biricik olduğunu, tek olduğunu düşünseydiniz, şiir kitaplarını parayla basmazdınız. Yani bakışınız baştan sakattır. Ve Çolak'ın sataşmaları da hatadır, Üvercinka'nın Cemal Süreya üzerinden edebiyat eseri yarıştırmaya çabası da hatadır.

Madde 12. “Herhangi bir şiir ödülüne katılmayanlara haksızlık yapmamak için, katılanların adları açıklanabilmelidir. Bu şaire de bir disiplin getirecektir. Bu, okuyucuya, şiir ilgisine karşılaştırma olanağı sunacaktır. Ayrıca seçici kurul üyelerini nesnel olmaya zorlayacaktır.”

Madde 12'ye yanıt: Ödüllü yarışmaya katılmayanlara haksızlık yapmamak için, katılanları açıklamak da neyin nesidir, anlaşılamamaktadır! Ödül alamayacağı için mi haksızlık yapılmıştır? Yarışmaya katılmadığı için mi haksızlık yapılmıştır? Şiiri, “yüksek sanat jürisi”nce değerlendirmeye tabi tutulmadığı için mi haksızlık yapılmıştır?

Edebiyat ödüllerini, sanat ödüllerini anlamlı kılacak bir yarışma için şartname ortada. Eserler, seçkin bir jüri tarafından değerlendirilecek, sıralanan ölçütlere uygun, isabetli kararlar alınacak... Her şeyin sonunda, “iyi” esere, ödüle “değer” esere ulaşacağız.

Edebiyat, “edep”ten türemiş bir sözcük olarak; ahlaki, iyi huyu, güzel duyuyu içerirken; birileri kalkmış, açıktan, sırta sırta “edepsizlik” yaparak, bu biricik olanı ve tek olanı, bir başka biricik olanla ve tek olanla yarıştırmıyor. Sonuç olarak, yarışan egolarla, yarışan otoritelerle, yarışan eserlerle dolu bir cümbüşü yarıştıran “piyasa edebiyatı” işlemektedir. Gerçek sanat eseri de bu düzenbazlığın çok çok ötesindedir.

- Cümle bozukluğu, alıntı metninden. –Akatalpa.

Emin KAYA

SENİ SULARIN DİLİYLE SEVDİM

Seni suların diliyle sevdim
ağzım ki tertemizdi kalbinin yatağına indiğinde
ışkın ve leylak kokusu parmak uçlarından başladır
dünyaya yayılmaya
anneler sesinin masalıyla uyuturdu çocuklarını
işçiler kokunu döverdi çeliğin hasını tezgâhlarda
uzak serçelerin hiçbiri
sesini düşünmeden bir yaprağa gülmezdi
gidip gelen incecik dallar
senin gövdenin hürmetiyle dal olurlardı
bense en çok yollarda yürürken düşünürdüm
kalbinin ritmini
ayaklarının bastığı her taşın kıymeti
sonsuzlanırdı bende

acıya dilimi eğittiğin gün başladı
parmak hesabıyla göğsümü hırpalamam
tırnak dişi geçirdiğin boynum
etiketine işaret koyduğun atletim
bir ipin hüneriyle gidip geliyor rüzgâra öylece

giderken ne çok şey öldürdün bir bilsen
ki ölüm en masumu şimdi yitik çocuğu ikimizin

M. Güner DEMİRAY

SOMA AĞIDI

Kardeşliği vardı zeytinle kömürün
Ter yağmuru tenleri ıslatırken
Kaç bin yıldır çağların sırtında

Her işçinin boynundaki ekmek
Hayata giden, güneşi gösteren
Bir sessiz şarkıydı Soma dağında

Birden bir zehirli gaz tünel içre, sinsi
Bir canavar gibi büyüdü, vurdu bedenleri
Ayın sustuğu bulanık bir zamanda

Irmağa sor, dağa sor, tepeye sor
Kaç milyonda erişmiş sana bu kara dev
Bilmedin, yedin emeği o taş aklında

Gör işte sönen ışıkları gecenin eğninde
Acının rüzgârını bıçak gibi ruhlara inen
Gör, göz göz kanayan toprağı halkın burcunda

Şimdi çiçek küskün, kekiğin boynu bükük,
Çocukların yüreğinden gelen bir ağıtla
Süt kokusu dolaşır yoksul evlerin duldasında

Ne çare, yuttu tüze çığılıklarını obur zaman
Yüzyılım hilesinde soldu Soma
Eridi kömür karası yüz karasında

Hande KARATAŞ

BENİM ADIM

Kuşun ağzına canını koymuştun
dokunduğunda gözlerimin en ayıp yerine
bahçeden koparılmış bir demet gözünle
ki onlar esmer göbeğidir Meryem'in
doğdum o an, İsa'ydı adım benim

Üzerine gerildiğim konuksever çarşıyı
itiraf ederken suçumu iki kolundan kurulu mahkemeye
dedim ki:

“gök, yüzünden yapılmış bir alıntı
yoktur hiçbir şey gök diye!”
aleyhime de olsa sarmıştın beni
sarılmıştın memeden kopamayan çocuk gibi
sürterek kibriti bedenimin en erkek yerine
ateşten bir böcek ettin; içinde ben alevin
öldüm o an, Jan Dark'tı adım benim

Bir sabah sesin ölü memleketin en işlek caddesi
yürümüşüm oradan ikimizin kalabalığına
ve namümkündü o kalabalıkta bulmak birbirimizi!
Suyun ezgisi kadar ince telli var oluşuna dolanmıştım
takılınca yerin yörüngesine mavi sanılan uçurtma gibi
uçabilir ve düşebilir bir şeyin borusunu üfördü İsrail;
dirildim, Eflatun'du adım benim

Bir devir açıp kapatmıştın dudaklarını
ki onlar tarihsel bir olay omzumun en resmî yerinde kayıtlı
bağladın ağzını gitmekle ilgili kuşun ayağına
dönüktü dümenin batısına benim hiç olmadığım yerin

kuşkuluydu tüm gördüğüm uykusunda rüyanın
ve temizdi işçiliği delilik bitkisinin
özünden kelepçelendim, aklım fikrim!
göz altında giydiğim gömlek güzel, adım neydi benim.

Elif KARİK

TANIK

Güleryüzlü bir savaşın yorgunluğu
Örselemiş sizi
Nasıl tanışsak da yüzünüzle
Cayacaksınız nihayetinde

Boydan boya kessem bu karabasanı
Zar düşmemişken henüz
Kendi coğrafyasını yırtıp kaçan bir nehir
Nereye dökülür?

Her an titreyecek sandığım
Bin yıllık anlatı
Damla damla karışıyor kanıma
Mucizenin kalıntısı derler umut
Kaç vuruşta yazılır peki ağrının cümlesi?

Tek ekli bir sözcük kadardım
Dilin menziline sığındım
Biz sizinle şimdi
Taslağımı mı çizeceğiz bir sevginin?

AŞK

okunabilen bir tanrı: tanrı değildir asla
çünkü ufukları okumalarımızla ör(t)ülüdür gelecek.

senin karanlığındır parlayan
ve kaçışan hayaletlerdir
özlemlerin altında gizlediğim

oluklardır
ruhumda kaşınan
kızılık şerbeti döken tenim
alnımda açılan antik çatlak
aşktır belki de beni gözlerine çeken
gözlerinin altında buğulanan torbalar...

ve gövdeler., sarmaşık heykelleri
köklerine yenik düştüm bir kere
saçlarım: boşluğun rüzgârını çeviren hergeledir artık

Serkan ÖZER

TAKIRTILAR

1. mutludur insanların bakarken kör olması
2. aynı düşün peşinden koşarken farklı trenleri yakar lokomotifin
3. çoğul zamandan denizden el içi kadar gelen acılar, yaralar yanını!
4. çok genç korkuların, koşmaların hep topal komşuların yok!
5. başında esen yellerin ziyaretçileri koskocaman bir boşluk
6. bir düşün! evlerin içinden çıkan zehir senin ortağıdır, yastık altıdır
7. galiba yaşılanıyor surların, gözetleme kulenin çizgileri ıslak.
8. çağırдыңın yol, yol değildir! günahdır Marmara'da zayıf olmak!
9. yetişemediğin gölgeler pek küstahtır, sana da kalmışsa zaten öyledir.
10. yüzünün sürpriz çizgilerinden, sonsuz yastık izlerinden sonra acıyamazsın!
11. mutlu ölüm sana yaklaştığında susmaların işe yaramış demektir!
12. zamanını kaçırdığın şiirin ikincisine giderken vururlar seni kim bilir!
13. omuzlarının seni düşürdüğü dünyada ha varsındır ha yok!

KÜTÜK ŞAİR

kütük bu şair
kapılmış yaka seline
yanında ölüm ve nevale
dalgalarla akarken gökten ruhlar
rüzgârın anaforunda
uyuklar şarkılarıyla

kurumuş bir ceviz ağacıken zaman
yaprak öpüp koklanmakta
şairin defteri geniş ve serin
kayaların gölgesinde
akar bir derin ırmak sessizce

yaprağı dökülmüş görkemli ağaçların çıplaklığı
kiremitten gözyaşlarında
açıkta yıldızlar gibi kuş yuvaları
şairin tenhalığına bakmakta

teslim oldum yalnızlığına kızıl bahçelerin
sis lâmbalarının görkemiyle
duraklar da gömülmüşken
aşksız kuru çalılarla

gözlerime vuruyor güneş
görkemli dağların algısında
süzüyor ölümün ayçiçeğini
ıslak ikindi vakitleriyle

üşümüş kavaklar, soğumuş asfalt
kollarında yorgun bir çocuk gibi
ağlar suların akışında
güz meşeleriyle derelerde
ölümsüzlüğün göçü

ayıldım uzun dağlara doğru
zil çalan gölgem şaşkın ördek
kuru ruhlar sürünürken
tuhaf lastik izlerinde

o zaman parçalanmış
rüzgârlı tentelerde
ulu kayaları kaldırmış göklerin
yedi –yetmiş tahtaların
kırk iklimine

düşüyor bu şair
geyik atlastan
yırtık bir anadolu kilimine

avcıdan kaçan kış uçağı
bekliyor yamaçtaki kulübede
lacivert kütüklerin sessizliğiyle

"RUHDEŞEN" ŞİİRİ ÜZERİNE TOZLU DÜŞÜNCELER

Hüseyin PEKER

*"Geceye kara çaldım bağışla
buzdağının üstüymüş aklım bağışla
bir kadın sevdim esmer ve kavruk
bir adam sevdim yarısı yanık
ey halkım bana adımı bağışla*

*uzaklar yakınımdır hepsi bu
bazı insanlar duyarsızdır hepsi bu
yüksele ve bir kısmı insanların
duyarsızdır hepsi bu*

*nasır tutmuş elleri gibi hamalların
gelincikgillerden sansar işte böyle
boğazlar yemez avını her gün böyle
üç beş tavuğum var git yare söyle
üç beş arkadaşım, biri yükselle
ulus'un ortasında bir gecekondu*

*yükselle eve ekmek getir su getir
yüksele eve barış getir huzur getir
çık artık apış aralarından
yüksele eve ölü getir akşamları
saçlarımı yol getir"*

TOZAN ALKAN, "Ruhdeşen", *Açık Kapı* kitabından, Isık Yayını, 2014

1- Tozan Alkan, şiirde ayrıntıyı çok sevmeyen, çok söz kalabalığı etmeden, kestirmeden tamamlayan, bunun yanısıra sözcükler arası dönemeçler yaratarak, düz yollardan sonuca varmayan şiirden yana bir ozan. Onun sözcükte yarattığı tasarruf; Necatigil gibi söz öbeğinden kurtulmuş, inceltmiş bir görünüm sergilemiyor. Yer yer sağa sola çarpan bir süzülme bu! Kısaca düz gittiği yoldan eğrilikler gösterebilen bir yöntem dizisi. Başka şiirlerinde de var bu.. "Bir dilin iki konuşkanı/ yoksa ölü demektir, demek ölüyüm" (s:27) Tozan Alkan'ın tarzı bu. Kendini konuşkan biri yerine koymak ve suskun damgası yememek için ölü görünmeye razı olacak çeşitli yol deneyimlerine girişmek. Bu ölü olma meselesinde ve şiirinde de absürd olmaktan çekinmeyen biri. "Bir suç al üstüne / dökülsün tenin" (s:18) hem kestirme, hem kestirip atılmış, anlam boyu hesap edilmemiş bir söylem. Bir çeşit pervasız, biraz da yenilikçi anlatımdan yana.

2- "Ruhdeşen" ismiyle söze başlamasında bile bir ayrıcalık var. Bu sözü "karindeşen" le yanyana getirebiliriz, şair sakınmıyor. Kızdığı, diş bilemediği bir kahramanı teşhir eder gibi. Adının Yükselle olduğunu öğrendiğimiz Ulus'un ortasında (Tahminen Altındağ, Samanpazarı veya Kale'de.. adres orayı gösteriyor.) bir orta halli şiir kahramanı. biraz da düz, ama şairin arkadaşı.. "Nasır tutmuş elleri gibi hamalların" deyişinden de Yükselle'in az yoksul, gariban olduğunu anlıyoruz. Yükselle aynı zamanda çakal, sansar benzeri kurnazlık peşinde biri. Evine ekmek, su getirmeyen, barış yönü zayıf (herhalde kavgası bol) tüm bunların üstünde zeytinyağı gibi parlayıp kendini haklı çıkaran

Erol YILMAZ

ACI ÖRÜNTÜ

Gök yarıldı; yırtıldı doğudan batıya perdeler
Bir alev topu olup düştü içime kanlı gözler
Ve yıkıldı düşüncenin asırlık kalıpları
Teoriler, ideolojiler, sosyoloji okulları
Harp düzeninde düzenli yürüdü sözler
Dümdüz ederek, ne varsa insanlığa dair
Makale, bildiri ve sair kâğıt-kalem atıkları

Mazlumların feryadıyla yıkıldı birer birer
Bilindik, bilinmedik ne varsa tüm öğretiler
Küresel topuzlar ordusu ve
Evrensel sessizler korusu
Ah, bu özenle öğretilmiş itaat duruşu
Ve bu kahrolası öğrenilmiş çaresizlik ritüelleri
Toplu tapınma seansları, üç maymun törenleri

Global Köy oyunu, üçüncü perde;
Parlatılmış aktörler, ışıl ışıl bir sahne ve zil
Zaman sağanak halinde pür telaş akıp gidiyor
Gökyüzünde bombalar geçidi, varil görüntülü
Telafisi güç ve/ veya imkânsız oluşlar oluyor
Fizikî haritalar; dağlar, göller ve ovalarla değil
Bebecik kanları ve anne gözyaşlarıyla örüntülü

cinsinden. İşte o yüzden kurdeşen. Ama şair onu seviyor veya sevmiş. Başlangıçta ne demişti: Bir erkek sevdim veya bir kadın. Sevmiş ama duyarsız çıkmış sonunda.. "Ey halkım bana adımı bağışla" deyip de isyanını dile getiriyor. Tüm bu sıkıntı da sanırım "çık apış aralarından, eve ölü getir, saçlarımı da yol getir" deyişinde gizli şairin. İşin burası tam anlaşılıyor. Eve ölü getir diye kastettiği Yükselle'in kendisi mi, yoksa başkalarıyla düşüp kalkıyorsan onu orada bırak (yani saçları yol gitsin) demekten yana mı ozan, net anlaşılıyor? Yoksa "şiir böyle tamamlansın" diye yaratılmış bir nötr final mi? Karar veremedim.

3- Tozan Alkan "boğazlar yemez avını" diye tanımladığı sansar profilinde hayli içlenmiş. Sanki bir açıdan Yükselle'in zulmüne kendi de uğramış Yani şairin de, Yükselle'den bir kötülük gördüğü belli.

Tozan Alkan batı şiirinde sık rastladığımız konu avcılığında başı çektiği belli.. Akla gelmedik yaklaşımları pek de duygu yüklü kesimlerde belirtmektense, ironiye varan bir ince telden koparıyor sözcüklerle.

"Ben de bir vakit/ bir hayat çıkarmıştım yazdıklarımından" (s:67) "Açık Kapı" ozanın son kitabıdır. Daha önceki kitaplarıyla Behçet Aysan ve Metin Altıok şiir ödülleri alan 1963 doğumlu Tozan Alkan, şair-çevirmen Erdoğan Alkan'ın oğludur ve babası gibi şiir kadar çeviri yolunda da önemli adımları vardır. Belki batı şiirinde rastlanan özgün bitişimler bu yüzden rahat biçimlerde Alkan'da yerini alır ve sadelikle şiiri ileriye taşır.

4- Tozan Alkan yalın şiir koşucusunun, kendi kendine engebeler atlayan bir anlatıcısından farksız. Sakin bir şiir ama kendi içinde küçük gürültülerle patlayan..

SÖZ

Bir adım ileri çıktım
Daha bir insan olmak için
Zulme sesimi çıkardım
Dur dedim dünyayı boğan acıya
Biraz dur nefes alsın insanlık

Susmadım bir çift söz söyledim
Yüzüne yüzüne haykırdım çağdaş zalimlerin
Dilimi kullandım dilsiz şeytan olmadım
Bir damla su döktüm yanan ateşe
Susmadım bir çift söz söyledim

Elini kaldırdım yakardım taş attım
Çıktım miskinlik koyağından
Çıkardım üzerimdeki ölü elbiselerini
Çıkardım içimdeki melek sözlerini
Elimi kaldırdım dua ettim yaktım sözcüklerimi

Bir adım ileri çıktım
Bir çift söz söyledim
Ses verdim zamana

Ümit BADEMKIRAN

DÜŞÜNCELERİMİZİN TOPOĞRAFYASINDA ÜÇ KUŞKU

Nesrin Kars Taş için

I
eskilere göre biz korkularımızdan kaçarken
mimlendik ey! vah!

ve isa'dan sonrakilere göre biz korkuyu beklerken
suyun sığına sığındık (v)ah!

II
yılığ kaynağıdır ithal edilmiş düşünülerimizin
kendi öz engelimizdir yılığ

titreşimli bir cisimdir örneğin
bize sonraları tekil yitimleri anımsatacaktır...

III
ve işte baş ve işte gövde ve işte kanatlar!
neyimiz eksik? (eksiklerimizi sayınız yazıyoruz:
"bu ilk buyurumdur dikkate alınız:
lütfen geceleri ses çıkarmayınız")

bütün perdeler kırbaçlanmalıdır
görölsün diye (künyemize kazılan namus,
ağulardan süzölmüş sabır,
ve engerekler ve çıyanlar
ve aşımıza ve ekmeğimize göz koyanlar...)
yani görölsün diye eşliğindeki çocuklar evrenin
bizim gözlerimize damlatılacak akla ihtiyacımız var

AYIŞIĞI ÖLÜNCE

Deseler Aykız alıp da başını gitmiş yıldızsız gecelere
içinizde bir yerler kanar mı ince ince?
Duyar mısınız sesini yitirince?
Bulur musunuz dizelerini
şiiiri tükenince,
öldüğünde,
bedeni
ölmese
de.
Bir küçücük sevdadaydı büyüdükçe büyüyen,
dünyaya sunabilmek erekti yüreğinde,
şiiirleri sevgiye, şiiirleri sevgiyle.
İstedi ki kalabilsin
şiiir yüreğinizde;
yalnızlığı,
acıları,
hüzünüyle.
İstedi
kalabilsin
istedi işte
şiiir yüreğinizde
sevdaları, sevinçleri
tükenmeyen ebruli düşleriyle.
Yaşanan, unutilan, anımsanan ne varsa
yazdı acemilikle, yazdı dizelerine, yazdı şiiire.
Siz
nereye
gizlersiniz
ayışığ ölünce
akacak yaşlarımız
varsa gözlerinizde?
Aykız size doğmuştu;
çağladı, coştı sevginizle,
dönüşti aşka, döndü sevgiye.
Öyle zenginleşti ki şiiirini verdikçe
saklıyor yedeğini yüreğinde, gizlice.
Tükenmeyecek sevgi birikti denizinde.

Gebze, 12.1.2007

İbrahim OLUKLU

YILLARLA

Bir oyun, bir oyun aramızda
Ne yapsalar, nereden ve nasıl gelirlerse gelsinler
Onlar geçiyor bir bir
Ben kalıyorum

Osman Serhat ERKEKLİ

119

Sevil ile İstanbul'da Avrupa yakasında büyük bir alışveriş ve ikamet merkezine gittik. Büyük şehirlerin yerin altında ve üstünde kat kat uzantıları var. Bu halleri ile bir savaşı kaldıracak halde değiller. Ya Hunlar karşısındaki Çin gibi barışı ve duvar örmeyi seçecek ya da kendilerini açık şehir ilan edecekler.

120

Cinozoğlu geldi. Ozan Öztepe'yi çağırdı. Cinoz *Safranbolu'da Tek Deniz Feneri*'ni, Ozan ise *Abra Kadavra* adlı kitabını verdi. Ozan 38 yaşında, başarılı bir mimar aynı zamanda. Yeni edindiğim kitaplar arasında Mehmet Sarsmaz'ın *Kırmızı Dokuzlu* adlı romanı da var.

121

Mobil telefon hatta sabit telefon yoktu 30 yıl önce neredeyse kimsede. Demek ki olabiliyormuş. O yıllardaki bilimkurgu dizisinde kaptan Kirk bile Atılğan uzay gemisini bu kadar sık aramıyordu.

122

1974'de "Bir Türk çaydanlığı yüreğimde" mısraı sayesinde ülkücülerin beni öldürmesi engellendi. O mısraı örnek göstererek arkadaşlarını uyaran o iyi niyetli insan evladı yaşıyor mudur şimdi; belki torun torba sahibidir. Ne gülünç günlermiş, ne gülünç kinlermiş.

123

29 Kasım 2014 şair dostlarım Erkan Kara ve Yeşem Türk geldi. Balık yaptım. (Fırın yaptı). Şiir ve din konuştuk. Yeşem'in *Kuruluş* dergisi ve bloğu ilerliyormuş. Erkan ise çok derin ve saklanacak yazılara imza atıyor. *Mühür*'de, *Yedi İklim*'de ve *Zalifre Yazıları*'nda. Onlara sordum: Paraya ve silaha dokunmadan olabilir mi? Bu orucu yaşayan siyasi ve dini bir sistem var mı? Antikapitalist Müslümanlar bu konularda acaba ne düşünüyor? *Yerlere ve Göklere Dair*'i okudular mı?

124

Kadim dost, 70'li yılların harika çocuğu, önemli araştırmacı ve eleştirmen Mehmet Ergün'ün *Berfin Bahar* dergisinin aralık sayısındaki Sait Faik hakkında yazısı çok önemli noktalara parmak basıyordu.

125

Ömer Çolakoğlu diyor ki: Ölene kadar iyiyiz.

126

Yeni yıla girdik. Bugün 2 Ocak 2015 Erkan Kara benim melun koah için oksijen tüpü getirdi. Tanrı razı olsun. Sigarayı bırakalı 4 yıl oldu. Ama eski sigaraların bıraktığı hasar işte.

GÜRÜL

renkleri suladım, öksürdüm yüzümü
eksilen bir şeyleri olmalıydı çançiçeğinin

da gün be gün iltihaplı umut
ya da organik bir sarılmak omzumda biriken

kötü huylu sıfatlarla cümleler kurduğum içindir
genzime dolan bu leş gibi anlaşılmazlık

her resimde kendimi ipeklere sardığım günler
dut gibi şiirlerin kozasında uyuyakaldığım

pencerelerden bakınca utancımı kustu manzara
çünkü çıplak bir kadını benim bütün resimlerim

her rengin ketenden bir hikâyesi var düşürdüğü
nehirlerin dilini çözsük her şey aydınlanacak

gördüydüm otlar tutundu oraya yüzün yürüdü
bir yağız gülüşmek aktı katreyle aramızdan

gürül bir gök ağacı olup çoğaldı gövdende hayat
şifalı aşklardan bir tutam alabilir miyim dedim

hastalıklı kelimeler ve kıyırık suratlarla
aynaların ardındaki kayıp mağaraları gezdim

renkleri öksürdüm, suladım yüzümü
eskiyen bir şeyleri olmalıydı çançiçeğinin

KADIN

Güzel çok güzel aylarımız var
orada kadınlar görürüm
sade kadınlar, dudağında orantı
kimseye benzemeyen kadınlar
çoğun kendinden doğup kendine
dönen kadınlar, kendiyile büyüyen

güzel ayları her an sayabilirim
düşer parmaklarımdan sigaram
kaçışır insanlar dar sokaklarına
içi ısınır yer böceklerinin
başımı yaslarım çatılara
kadın görür kadın ağlar

güzel günleri anımsayabilirim
muhtemel bir intihar notu da
bırakabilirim ya da yeni diktiğim
sardunyayı büyütebilirim el bebek
belki o an şehir bir çocuğu boğar
kadının ayakları dışarda kalır
kadın donar kadın donar

güzel çok güzel aylarımız var
adını fısıldayabilirim kulağımıza
beni suçlayabilirsiniz bencilliğimden
belki cehennemini dikersiniz bedenime
kim bilir ateşin fonetiğiyle oynarsınız
ama kadın duyar kadın hatırlar

DOĞAYA HASTAYIM ABİ

Öyle evliya gibi değilim
Arada sırada birkaç kadeh sallarım
Nara atmam, kavga etmem abi
Nasrettin Hoca'nın hindisi gibi
Düşün babam düşün
Bir de kızınca iyi küfür ederim
Kapanırım bekar odasına
Ver yansın ederim kalayı
Benden başkası duymaz abi

Bir enayiliğim daha vardır
Kadına kıza söylenecek güzel sözleri bilmem
Gün olur deli gibi sevdalanırım
Kızın haberi olmaz
Utandırım abi kıza söyleyemem

Doğaya hastayım abi
Bir türküsü vardır ormanın
Ağaçlar, otlar, çiçekler birden başlamaz mı türküye
Adamı vurur, deli eder abi
Ezilirim kendimden geçirim
Ya ormanın içinden ağaçları üfleyerek
Islık çalar gibi doğan aya ne dersin
İşte o zaman dayanmam ölürüm abi

FİĞEN'E VE DİĞERLERİNE...

döküldü ellerinden duası
sesi çok çıplak; yalnızlığı örtünmüş...
hangi denizden kopmuş
bir kıyının tanrıtanımazlığı idi o

taşlandı kırk üç kere
bağrından, göğsünden...
kırk üç kere ayaklandı
kırk üç kere düştü
kırk üç kere ağladı
kırk üçünde de kimse duymadı

bil ki bir taşı o anasının rahminden kopan
onun anası bir deniz idi
oysaki bir martı kadar gökyüzü
türkü dolu

h i ç b i r şiir utanmadı onu taşımaktan
h i ç b i r toprak atmadı onun bedenini
h i ç b i r su kirlenmedi yüreğinden

ah o ahzenin koyları
belik belik saçları rüzgâr
ölümün yanakları ıslak
seni öptüğünden

HİÇ DEĞİLSE

işten yeni geldim
arkasına denizi bağlasan birkaç güne bitirecek
arabaların biriyle ama tek başıma
yine yaşam yıkığı bir ev gibi
ceplerim kapalı pencerelerimden
kalanları döktüm
falanca yerlerimi döktüm
yerdeler işte kırık mandallar kadar hüznü
solmuş bir hareket ya da
çimenlikte başı boş bir çakıl kadar
yine de umurbahlıkları çekti ağlarını
gırgırlar belki azalır gelecek kış diyeydi
sıraya girdim kendiliğimden
neden susayım ki öyleyse
işte sürahi içinde kuğuların
tül tül
katlanan bir araydı
tablada genleşmiş bir çatlak ve çöl
bekleyişlendi karşılamalar
gece geçişleri zaman geçişleri ve dönüm
şimdi olmasan da
sevgiyle sevgi arasında mahcupluk olur mu hiç
onsuz o onsuz o olur mu
yemek yapamamışsan da
tarhana kokmamışsa da yorganlar
sofrayı resmetmeyecek olur muyum
yalnızlığına benzerdi toplu bir yalnızlığa benzerdi
ve bir çoğullamaya benzerdik daha çok
albatroslar uykulu sanırdım çünkü
ve elebaşı dönencelerin
bense azılı bir kumkuşu
tıpkı senin gibi bir yaşartı
belli etmesem de
tükürüğüyle boğulacağından korkan bir sürü üyesi
korkmalarından ancak şaşkınlık edinmiş
ki bir gün her şey bitecek bir gün her şey diye diye
ve karşımda ilk
in
orda olmaz olur muyum hiç
hiç değilse şöyle böyle bir şey olsaydık ikimiz
aynı karşıtlığı bölüşmüş bir esrar gibi
hiç değilsek de paslanan yerlerimizi durmamışsak da
hurdacıların sesi çıkagelseydi belli belirsiz
mutlu olmaz olur muyduk
çizgisinde gerilseydi dünya yani
japon elmaları topluyor gibidir orada eflatunun
yemez olur muydum hiç keklerini
ellerini yıldız uçlarını süt yerlerini ve işaret
öpmek olur muydum dudaklarımdan dudaklarına
hiç değilse bir kez olsun

TALAT SAİT HALMAN
(7 Temmuz 1931 – 5 Aralık 2014)

Değerli şair Talat Sait Halman'ı sonsuzluğa uğurladık.
Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ertan ALP

“Aşkkların çoğu devamsızlıktan sınıfta kalır.”
Murathan Mungan

Resim tamamlandığında resimdeki kambur simitçi gözlerini gözlerime dikmiş beni yanına davet edercesine yanına çağırıyordu. Bakışlarının bir mermi hızında ve derinliğindeki kararlılığın gözlerinizi kapamanız mümkün değildi. Ne işi vardı resmin bu en yalnız köşesinde Notre Dame'ın kambur zangocu gibi? Önündeki simit tablasından daha büyük bir dünyası olmayan kambur simitçinin gözlerini hangi renkle çağırmalı şimdi hayal evine?

Her sabah tüm simitçiler gibi tablasına doldurduğu simitlerin gevrek ve mutlu kokusu gönlünü iyiden iyiye okşarken kendini taze sokaklara atması tuvalin bir kenarındaki ya da tam ortasındaki var oluşu anlatırdı felsefi bir şiir gibi. Gevreklerin sesini incelttiğinde kuşları ve gökyüzünü göremeden daha yeryüzüne seslenir gibi dolaşıyordu sokakları. Kendisinin olmayan bir kaderi yaşamanın tragedyasında kafasındaki simitlerin sıcaklığı ve umudu bağlıyordu onu sokağa, çarşıya, parklara... Yüzünü Kâbe'ye çeviren yeminli bir mümin gibi sokağın tabanında buluyordu o da varlığını. Şöyle kafasını yukarı kaldırıp -hele baharsa ve kuşlar sabah türküsüne başlamışlarsa- kuşların ve gökyüzünün tablasının gölgesinde oynamaşını ne çok isterdi. Sahi resim tamamlandığında bu sesindeki acıyı kim resmedebildi?

Sokağın gürültüsü dolduruyor kambur simitçinin yüreğini. Arabaların telaşlı gürültüsü insanların hızlı adımlarına karışıyor. Bir kadın kaşlarını düzeltiyor yürürken Hürrem aynasına bakıp. Sabaha inanan insanların kararlılığında bir adam yere sert basıyor adımlarını. Çantasında yetişmesi gereken bir sürü ikna dosyaları kim bilir. Kambur simitçi bazen şehrin arka sokaklarında bazen şehrin işlek caddelerinde bir martının yaptığı gibi kısmetini arıyor karada. Taze simit kokan elleri arada sırada birkaç serçeye ve güvercini besliyor. Aşkını böyle resmediyor belki. Susam tanelerine inip kalkan serçeleri ve güvercinleri gördükçe uzun zaman aşksız yaşayan insanların yalnızlığını getirip ressamın hayaline sunuyor. Caddelerde hızlı hızlı koşan, hep bir yerlere yetişmeye çalışan, rüzgârları eski bir yağmurda esir kalmış insanların oluşturduğu koyu gölgelikte tablasındaki birkaç susamı eski bir aşkı hatırlamış gibi savurması yüzü telaşlı ve asık insanların hızını unutturuyor.

Ayakları çıplak sadaka isteyen bir çocuk geçiyor önünden. Başını kaldırıp uzun uzun seyredemediği o ilkbahar sabahlarının mavi ve özgür gökyüzünü düşünüyor. Güzel ve alımlı bir kadın yaklaşıyor yanına. Kadınsı kaşlarının altından bir mermi hızında bakışı, kadının simidi aldıktan sonra nazikçe ve iştahla ısırışını çekiyor resmin içine. Kadın salınarak yürüyor usul usul. Başını kaldırıp mütemadiyen bakmak haram. Gözlerini kuşlara çeviriyor. Aşkı telaşa yedirmemek için. İçinde bir rüzgâr esiyor ve usulca geçip gidiyor kadının ve kadınların arkasından. Geride saçlara sinen sabahın gevrek kokusu.

YOKLUK

hangi sona koşsam
şiirle çoğalıyorum yarama
şişme plastik kadınlar gibi hayat
süleyman'ın esasını kemirdi benden kopanlar.

tanrıyla yüzleştiğim o gün
ne ben anlatabilirim, ne de o kaldırabilir bu yokluğu.

gövdeme mağarayım, sızarken kendi yaralarımın dışarı
içime fişkıran bu unutulmuşluk hissi
bu yeryüzünde dağ dağa kavuşur da, insan bir sona...

yine de güzelliğin diyorum
tanrım!
bu hangi sözcüğün vücut hali.

gelmeyen düşlerle kanatıyorum kabuğumu
devamında bir kelime yok
susuyor tanrı

şimdi ben kimin yokluğuyum.

Resimdeki kambur simitçinin ayaklarını arıyorum birden. Sürekli ayaklarını izleyerek yürümek nedir bilir misin sen? İnsanların sana kesilmiş bir et gibi baktığı zamanlarda, ayakların toprakta ve betonda çıkardığı bu ağır kan sesi nedir bilir misin sen? Vapurlar kalkıyor resmin içinden, martılar kıyıya vuruyor kendini. Otobüsler sabahın 1980 model balık istifi gravürü. Ayakların senin ayağının yanından sana aldırmaşmış gibi hızlı ve atılgan seslerle uzaklaşması hangi sokağın rengine çağırıyor seni? Kalabalıktan biriydi sadece o. Belki onun için ressam en koyu renkleri tercih etti.

Tuvalin önüne geçmiş, eski bir binanın ölgün pencerelerine bakar gibi sana bakıyorum. Evet, bu yol böyle değildi sanki. Bu boş arsada çocuk cıvıltısı eksik olmazdı hiç. Bu sokak her geçtiğimde kısmet yağdırırdı arkamdan. Perdelerin ardından kimildayan titrek kadın ellerinin telaşı ve mahcubiyeti, balkonda “Simitçi!” diye bağırın bir insan sesinin hayat çizgileri bu resimde solduruyor beni. Akşam yavaş yavaş inerken kamburumdaki kader kalıntısı çıkıntı yetmiyor bazen tablanın kısmetine. Ey ressam! Yalın okyanuslarla dolu evime götür beni. Aşksız insanların, telaşın ve hırsın içinde tablamın içine düşen paraların ağırlığını kaldırmıyor gözümde yitip giden renklerin karmaşası.

Resim tamamlandığında resimdeki kambur simitçi gözlerini gözlerime dikmiş beni yanına davet edercesine yanına çağırıyordu. Bir çocuğun küçük ellerinin uzandığını gördüm daha sonra simitlere. Yaşlı bir kadın simit alıyordu torununa. Orta yaşlı bir adam tuttu küçük bir parça simit attı kuşlara. Gözlerini bana iyiden iyiye yapıştırdı kambur simitçi. Gazetelere yansıyan ölüm haberleri gibi çıktı sesi. Daha sonra tuttu ellerimden resmin içine çekti beni. Arabaların hızlıca geçmediği, düdüklülerin ötmediği, insan yığınlarının sokakları titretmediği, ayakkabıların Ortaçağ gürültüsüne karışmadığı iğde kokan bir sokağın köşesine çağırdı beni. Gözleri yaprakları, gökyüzünü, kadınları ve çocukları şöyle derin bir nefes alarak görmeye hasret içergenliğiyle kıstı sesini: “Hayal kurmak işsizlere mahsus...”

BULUŞMA

beni neremden seversen sev
nerenden seversem seveyim seni tanrım
bizi buluşturan kana ant olsun ki
gücü yetmiyor kelimelerin.
bu gece kırmızılar giydim
ve her zamankinden daha kadın
bu gece ceninler, göğüsler, spermeler
ve ergenlik heyecanlar var, ip atlayan çocuklar
ilk aşklar, öpüşmeler, dokunmalar
kazanılan ekmek parası
gök kubbenin altında milyarlarca kubbe
gösterişli gösterişsiz.
hepsi soyunmuş hazır
hepsi kırmızı
tanrım hepsi bizimle.

kan diyorum bir kızın yüzü kırmızıya boyanıyor
organları hava fişekmişçesine dağılıyor
her bir parçası bir ucuna düşüyor yaşamın
kaybedilen.
o kızı seviyorum
katilini her yere bulaştıran o gidişi...
kan diyorum adamın avuçlarından gitmiyor
adamın gözlerinden dilinden sesinden
pıhtılaşıyor adamın hayatı
orada öfke
el değmemiş tuhaf bir uyuma dönüşüyor.
kan diyorum dili ağırlaştırıyor kadının
acıyor dili
meme uçları acıyor
uykusuz geceler, ateş nöbetleri
havale geçiriyor ömrü kadının
ömrümü verebilirmişim de
beni ancak başka bir ölüm öldürebilirmiş
gibi titremiyor ellerim.
kan diyorum yollara düşüyor küçücük tabutlar
gelsin resmetsin istiyorum dali
bu gerçeküstü manzarayı
ya da bir mucizeyi beklemeliyiz
rejisör -tamam kestik- demeli
ve bir daha asla
yan yana gelmemeli kesmek bıçakla.

bu gece makyajım böyle tanrım
beni neremden öpersen öp
neremden seversen sev
kırmızıya boyanacak bir resimimiz
seninle biz tanrım seninle biz
bazı saatler o en tepeye yükseliriz
diz çökerim önünde
inleyişlerim hırıltıya dönüşür
birdenbire her yerimde çoğalırısın
mevsim çok sert
çok çölsüz bir hatırlayış
eğilemem tanrım
diz çökmem başka kimseye böyle
hissedemem iliklerime dek
kulağımda çok sesli kırmızılar korosu
yıkılmış umutlar konçertosu tanrım
saklanmıyor ayıp. ./..

İNKÂR

iyiyim, siz yine de sormayın
ben inkâr ederim

demir attığım tebessüm
demir aldırır size, ve sizi
değerli kılar çünkü şeytani dürüstlük
yüzünüzü bulutlarla kaplayan gök
aşılmaz görünen kale

ağzınızla kestiğinizde yolu

yüksek alınlarla bakarsınız yeryüzüne
hani, elma toplamaya çıkmıştı ya havva
ve siz elmacık kemiklerinizle yeşerdiğinizde
belirir o muhteşem kilit

ve açılınca saçlarınızla saklanan damak
ve kafatasınızın içindeki dil, yürüyünce
parmak izinizin döküldüğü kalıp olmaya
hani siz de yürüyordunuz ya artık gerçeği boğmaya

hepimiz bunun için buradayız eni sonu
iyiyim, ama bana sormayın
ben zihin suçuyum, ben zihinsel engelliyim
iyiyim, siz yine de bana sormayın
ben inkâr ederim

annemi diğer annelerle tutuşturuyorum
yasin kılıklı herifler çekiliyor günden
ortalık mahşer yeri
herkesin bir şeylerden vazgeçtiği geliyor aklıma
bir aile yemeği, bir sinema bileti, bir el, bir bakış
bir daha asla hatırlanmayacak o şarkı
gölgelerin unutulduğu eşikler
rüzgâr esintileri
saçlar, dokunuşlar, sayıklayışlar.
sımsıkı bir tutunuş olmalı
daha sıkı daha.

beni neremden seversen sev
nerenden seversem seveyim seni tanrım
söküyorum üstümdeki tel örgüleri
bitmeyecek bir randıman hikâyesi
bu bizi buluşturan.
bir daha vasıtasız gelelim
geciktir bana kendini
şimdi tanrım şimdi
çok özleyişler
çok özleyişler!

ARSIZ

Hep güneşten çalar ay
Kendiden daha çok söz ettirir

Seda ERİŞ

**DUOMO'DA EZGİSİZ KANAYAN
KUŞLAR**

nasıl tüterken gökyüzü kızıl saçlarını damıtıyorsa üstümüze
leylakların eskittiği uysal eskizlerini buluyorum doğumumda
kırılgan kimliğiyle bir kent açarken ağzınıpüskürten lavlara
dönüyor akrep çılgın akışında zamanın ve yazgıdaki unutuş
dönüyor karanlıkta tentürdiyot ve acıya uğrak yerleriyle
belleği sessizliğin.
ezgisiz kanyor kuşlar Duomo'da
gözlerin ılık çokluğun bulutsu sesiyle kapanıyor
kıyı düşlerine, göletlere, algın suların şavksız çekilmelerine
on iki takım adaya
bölünüyor içimde hiçliğin mercansı buhurları bir iç çekişle
otağını kuruyor yalnızlık
esmer tümcesiyle şakakların bilinmeyen oluklarında
zonkluyor
gözlerini tutuşturduğu yerde büyüyen bir Arizona tansığı
gözetliyor seni yatağında ölümün.
kutsal yürüyüşünde gün batımlarının bedenimi kapatan ya da
eşiklerden sarkıtığının erincin sarı halkaları değil de nedir
sevgilim
yalın sokakları boyunca yürüdüğü kasvetin nemli kıvrımları
yoksulca ayaklanışı tinlerin eski zaman ölümlerini anımsatan
kabarıp içimde ince bir tat vermeye başlamışken
gözlerin uygar ışınlarını serpiyor meleksi gök'e uzanıp
yıldırımların incitemediği yerlerinden eziyoruz rüzgâr dibini.
Duomo'da seni bekleyen her şey beyazdı aşkın yakıtı ve
gülüşünün
acı yitimi, yosun kokulu köpüklere yaslanan direncinin açık
uçlu kanalları
körpe duyum ve bungun ay batımlarının deli lirikleri içsel
liriyle şarkısı telaşların.
bölünüyor içimde hiçliğin mercansı buhurları bir iç çekişle
otağını kuruyor yalnızlık

KONFEKSİYON SAATI

İğneliyor Hesna durmadan kendini
İğneliyor polyester diyorlar ona
kırık dökük bitkin bir makinenin kolunda. hızlı
ve ahatsız seslerde boğularak

kaçıncı sigara bu
yoksul molasında söndürülmüş
o demese dudaklarındaki çöl
kaçırır ağızdan: Cumhuriyet
Basmane semt karakoluna uğramaz!
ne de son ütücü oğlunun kırışık ellerine
orada çünkü zalim hayat
bir kilo şekerle bir ömür yağ kokmak

İndirdi indirecek güneş askısını
çok sevdiğin dilek ağacına

sulara kurt düşer. ekmek kırıntılarını
toplar ağzın
pastane vitrini soğukluğundan

hiçbir şey kalmaz Hesna. hiçbir şey
yorgunluğun kırık aynası
sevişmesiz geceler kalır yalnız

teninde şimdi rutubet. teninde yüzyılım
savaş aleti susuzluk
tenin şimdi Hesna
ellerinle kendine diktiğin kefen

Rasim DEMİRTAŞ

GEMLİK'TE GÜNEŞ

gemlik'te güneş
camlara bir çıkartma
umuda bir kabartma
mutluluğa kuşatma

gemlikte güneş
elini uzatmış sana
bir yol olmuş uzakta
hem yürü hem kucakla

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Yayın Adresi	: Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5 - MUDANYA	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)		
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayım. ISSN 1305 - 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şiir ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.